

POMILCZENIE (4) *sb n*

o oraz pierwsze e jasne, końcowe e pochylone.

sg *N* pomilczeni(e) (2). ◇ [*G* pomilczenia.] ◇ *A* pomilczenié (2); -é (1), -(e) (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. s.v. pomilczec.

1. *Zamilknięcie, niewydawanie głosu; silentium Vulg (4)* : ieden moj dobry przyjaciel/ który iż fie zbythnie w muzycze kocha/ kiedy s kim mowi/ á iż w mowie trefi fie iákie pomilczenie/ to wnet počichu imuie fie śpiewać *Górndworz* 18v; [*Wypowiedć słożenia wktorym żada [!] pirwomowcá pomilczenia [!] SqdParysa [A2]*].

Fraza: »stało się pomilczenie« = *zapadła cisza (1)*: á gdy fie ftháło wielkie pomilczenie [*et magno silentio facto*]/ mowił do nich po żydowłku/ temi ślowy. *Leop Act* 21/40.

Zwrot: »pomilczenie uczynić« = *nakazać a. wywołać milczenie [szyk zmienny] (2)*: *A* gdy vflyśfeli iż żydowłkim ięzykiem mowił do nich/ thym więcey vczynili pomilczenie [*praestiterunt silentium*] *Leop Act* 22/2; *ZawJeft* 47; [*Tam gdy już pomilczenie uczyniono, wyszedł jeden jakoby marszałek z laską z onego ganku albo alkierzu w czerwonym hatłasie DiarPos* 215; *WujPosŚw* 1584 86 (*Linde s.v. pomilczec*)].

2. [*Dochowanie tajemnicy, dyskrecja: Fide et tacitumitate opus est. Wierności á pomiltzenia trzeba do ludzi. TerentMatKęł* A4v.]

Cf **POMILCZEĆ**